

En Fidel, en Sura i jo

Vet aquí una història de tres amics, en Fidel, en Sura i jo, en Blues. Encara que pugui semblar estrany, us l'explicaré jo, en Blues. I dic estrany perquè normalment qui explica històries és en Fidel.

En Fidel té dues potes llargues, ulls rodons i cabells foscos curts i punxeguts

que semblen un raspall. És pescador i, fins fa poc, vivia al seu vaixell i sortia del port cada matí per anar a treballar. En Fidel té dos gossos, que som en Sura i jo, en Blues.

He de recordar molts matins enrere per trobar el principi de la història. A veure, que tanco els ulls per pensar...

Abans en Fidel vivia sol. Passava hores i hores al vaixell i alguns dies se li feien llargs com una canya de pescar. Això ho sé perquè ens ho va dir.

En aquell temps, en Sura i jo havíem anat a parar a una casa molt gran on sempre hi havia una trentena de gossos. N'hi havia que marxaven i també n'arribaven de nous. Ens cuidaven unes noies i uns nois. Quan sortia el sol, ens portaven a un pati gran ple d'arbres. Tant en Sura com jo no havíem viscut mai en cap casa particular. Bé, potser quan vam néixer sí. O potser vam néixer al carrer. Espera, que em grato darrere l'orella, això m'ajuda a pensar. També m'hi ajuda donar voltes. En dono unes

quantes, em torno a gratar, però..., no ho sé, no ho recordo.

En Sura i jo ens coneixem des de petits. Vam arribar a la casa dels gossos quan érem cadells i des d'aleshores vam compartir una de les cases. El motiu de conviure en el mateix espai el va explicar un dels nois:

—Ells dos han arribat el mateix dia i no aixequen un pam de terra. S'entendran. Apa, entreu a la vostra casa.

En Sura té el pèl curt i fosc i jo el tinc més llarg i blanc. Els nostres caràcters també són diferents: en Sura és de protestar i bordar, ell sempre està alerta. Jo no dic gaire cosa, observo molt i bordo poc. Una de les noies sempre deia que amb la mirada parlo. Té raó, m'hi esforço. Tot i les diferències que tinc amb en Sura, ens entenem la mar de bé.

Una tarda, en Fidel va venir a la casa dels gossos. Sé que era a la tarda, perquè ens havien fet entrar del pati. Cada cop que arribava algú, començava el concert: uns gossos bordaven

fort, altres somicaven i alguns callàvem i miràvem amb cara de pena. Tots crèiem que a fora es viuria millor. En Fidel es va aturar davant de la nostra reixa, ens va observar atentament i va dir:

—Aquesta mida és perfecta per al vaixell. Quin dels dos m'emporto? —I es va rascar darrere l'orella com faig jo quan rumio.

Em va agradar tant que el vaig imitar. Després, vaig mirar en Sura i em va entendre de seguida. Ens vam posar tots dos a rascar-nos l'orella. En Sura ho feia bordant, és clar. En Fidel va riure. Es veu que vam encertar-ho. Això el va fer decidir.

Vam estar de sort. No imagino viure sense en Sura, i ara tampoc sense en Fidel; som una gran família de tres.

De camí cap a la nova llar ens va dir:

—Jo no he tingut mai gos, espero cuidar-vos bé, eh?

En Sura i jo estàvem convençuts que ho faria molt bé. Quan vam arribar al port, es va ajupir per treure'ns les corretges. En Sura li va llepar un costat de la cara i jo l'altre. En aquesta vida s'ha de ser agraït.

I així va començar la nostra vida dalt d'un vaixell. En Fidel sempre ha fet de pescador i li agrada molt passar estones al mar. Ens ho explicava mentre esperàvem que els peixos piquessin. A nosaltres, anar a pescar, ens encantava. El vaixell era còmode, estàvem a l'aire lliure i corríem per la sorra quan arribàvem a la platja.

Quan tornàvem, cuinava els peixos que no havia venut a terra:

llobarros, lluços, lloritos, raps..., i ens en donava. Quina descoberta! Fins aleshores no havíem tastat el peix. Quin menjar més exquisit. Unes vegades els bullia, altres, els feia amb herbes aromàtiques, o amb patates al forn, també a la planxa... Ens era ben bé igual si eren peixos petits o grossos. Cadascun tenia un sabor únic. Després, passàvem hores llepant-nos els bigotis.

Dalt del vaixell, en Fidel ens explicava tot d'històries. Algunes eren divertides i d'altres feien posar els pèls de quisso de punta. Algunes eren històries de criatures marines enormes. El nostre amic de dues potes llargues i primes com un pal n'havia vist, i, a partir d'aquell moment li havien omplert els somnis.

Quan ens n'explicava una, feia que les hores volessin o, més ben dit, naveguessin a tota vela, encara que nosaltres no ens moguéssim ni gota. Tot escoltant-lo, esperàvem que piqués algun llobarro o algun lluç. En Fidel deixava caure uns cucs penjats d'un fil que costaven de

veure. A mi em feien angúnia, però als peixos els encantaven.

Va passar, però, que en Fidel cada cop pescava menys. No era que ell no volgués. Ens deia que tocaven temps difícils. I es van convertir en temps tan difícils que va haver de prendre decisions importants.